



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 186/2018-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. marca 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom doc. JUDr. Štefanom Kočanom, PhD., Nitrianska 5, Piešťany, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 52/2013 a jeho rozsudkom zo 17. júla 2014, postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 To 82/2016 a jeho rozsudkom z 12. septembra 2014 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 2/2016 a jeho uznesením zo 14. februára 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. mája 2017 doručená sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom doc. JUDr. Štefanom Kočanom, PhD., Nitrianska 5, Piešťany, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 52/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“) a jeho rozsudkom zo 17. júla 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 To 82/2016 (ďalej aj „napadnuté konanie krajského súdu“) a jeho rozsudkom z 12. septembra 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 2/2016 (ďalej aj „napadnuté konanie najvyššieho súdu“) a jeho uznesením zo 14. februára 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol napadnutým rozsudkom okresného súdu na základe skutkového stavu uvedeného vo výroku označeného rozsudku uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) a e) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, peňažný trest v sume 1 000 €, náhradný trest odňatia slobody v trvaní jeden rok, trest prepadnutia vecí (digitálnej mikrováhy) a ochranný dohľad na dobu jedného roka.

Krajský súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 6 To 82/2016 z 12. septembra 2014 na základe odvolania sťažovateľa napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a o spôsobe jeho výkonu podľa § 321 ods. 1 písm. e) a ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zmenil tak, že sťažovateľovi uložil trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, peňažný trest v sume 1 000 €, náhradný trest odňatia slobody v trvaní tri mesiace a trest prepadnutia vecí (digitálnej mikrováhy), pričom výrok rozsudku prvostupňového súdu o uloženom ochrannom dohľade

ponechal nedotknutý. Krajský súd napadnutým rozsudkom zároveň podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Michalovce proti napadnutému rozsudku okresného súdu. Sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 1 Tdo 2/2016 zo 14. februára 2017 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Z obsahu sťažnosti adresovanej ústavnému súdu možno vyvodit' nasledujúce kľúčové výhrady sťažovateľa proti postupu a rozhodnutiam všeobecných súdov v jeho trestnej veci:

- napadnutý rozsudok okresného súdu a napadnutý rozsudok krajského súdu sú založené na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, keďže podľa sťažovateľa bol k spáchaniu trestného činu (resp. k spáchaniu z hľadiska rozsahu činu podstatnej časti jednotlivých útokov pokračovacieho trestného činu, pozn.) navedený tzv. policajnou provokáciou za použitia inštitútu agenta,
- okresný súd bez riadneho odôvodnenia nevykonal sťažovateľom navrhované dôkazy, ktorými malo byť preukázané „*provokačné konanie agenta*“, a odvolací súd sa s touto skutočnosťou vo svojom rozhodnutí nevysporiadal,
- napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nie je riadne odôvodnené a nedáva odpovede na všetky sťažovateľom v dovolaní uplatnené námietky.

Sťažovateľ na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 2, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom ako aj rozhodnutiami a to uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo 2/2016 zo dňa 14. 2. 2017 ako porušovateľa v III rade, Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, sp. zn: 6 To 82/2016 zo dňa 12. 9. 2014, ako porušovateľa v II. rade a rozsudkom Okresného súdu v Michalovciach sp. zn. 4 T 52/2013 zo dňa 17. 7. 2014 ako porušovateľa v I. rade porušené boli.

2. Rozsudok Okresného súdu v Michalovciach sp. zn. 4 T 52/2013 zo dňa 17. 7. 2014 v časti týkajúcej sa odsudzujúcich výrokov sa zrušuje, Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 To 82/2016 zo dňa 12. 9. 2014 v časti potvrdenia rozsudku Okresného

súdu v Michalovciach sa zrušuje a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. I Tdo 2/2016 zo dňa 14. 2. 2017 v časti týkajúcej sa odmietnutia dovolania sťažovateľa sa zrušujú a vec sa vracia na Okresný súd v Michalovciach na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi primerané zadostučinenie vo výške 5.000 €, ktoré je porušiteľ v II. rade povinný uhradiť sťažovateľovi do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia o výške 278 €, ktoré je povinný porušiteľ v II. rade zaplatiť do jedného mesiaca odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv napadnutým rozsudkom okresného súdu, ako aj postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ v posudzovanej veci namieta, že k porušeniu jeho v sťažnosti označených základných práv došlo (aj) napadnutým rozsudkom okresného súdu (ako aj postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal), ktorým prvostupňový súd uznal sťažovateľa za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) a e) Trestného zákona a uložil mu (okrem iného) trest odňatia slobody v trvaní desať rokov.

Podľa § 306 ods. 1 Trestného poriadku opravným prostriedkom proti rozsudku súdu prvého stupňa je odvolanie.

Z uvedených skutočností vyplýva, že sťažovateľ mal právo podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu (ako aj postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal) odvolanie ako riadny opravný prostriedok (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd (čo aj svojím napadnutým rozsudkom urobil). Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa tak za daných okolností vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať napadnutý rozsudok okresného súdu (vrátane konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo). Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 Spoločné východiská pre posúdenie ústavnej akceptovateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ako aj postupu, ktorý ich vydaniu predchádzal

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď označeným postupom alebo označeným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ v posudzovanej veci namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy (aj) napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu (vrátane postupu, ktorý ich vydaniu predchádzal).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Ústavný súd v kontexte námietok sťažovateľa v súlade so svojou konštantnou judikatúrou v prvom rade zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Vzhľadom na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený ani povinný preskúmať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní iných než ústavných zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Ústavný tiež opätovne (rovnako ako v časti II.1 tohto uznesenia, pozn.) poukazuje na skutočnosť, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a podstata princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý

sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže (resp. mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Vychádzajúc z uvedeného, rešpektujúc princíp subsidiarity svojej právomoci, ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu (vrátane postupu, ktorý ich vydaniu predchádzal) z hľadiska ich ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti ich účinkov so sťažovateľom označenými základnými právami podľa ústavy.

II.2.1 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal

Krajský súd napadnutým rozsudkom na základe odvolania sťažovateľa zrušil prvostupňový odsudzujúci rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a o spôsobe jeho výkonu a rozhodujúc (o týchto otázkach) sám, zmenil napadnutý rozsudok okresného súdu (v podstate výlučne) v časti týkajúcej sa spôsobu výkonu uloženého trestu odňatia slobody (keď sťažovateľa zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia namiesto maximálneho stupňa stráženia) a dĺžky náhradného trestu odňatia slobody pre prípad úmyselného zmarenia výkonu uloženého peňažného trestu (keď uložil tento náhradný trest v trvaní 3 mesiace namiesto 1 roka uloženého rozsudkom okresného súdu). Vo výroku o vine považoval krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu za vecne správny a zákonný, a preto ho ponechal nedotknutý.

Podstatu výhrad sťažovateľa proti postupu krajského súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutému rozsudku tvorí námietka, že krajský súd (rovnako ako predtým okresný súd v jeho napadnutom rozsudkom, pozn.) považoval dôkazy získané prostredníctvom

inštitútu agenta za zákonné, hoci podľa sťažovateľa boli získané za použitia neprípustnej tzv. policajnej provokácie.

V kontexte uvedenej argumentácie sťažovateľa ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý v tejto súvislosti uviedol:

«Pokiaľ sa týka obhajoby obžalovaného spočívajúcej v tom, že bol „obeťou policajnej provokácie“ je potrebné s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou konštatovať, že obžalovaný bol pod monitoringom orgánov činných v trestnom konaní už dlhšiu dobu a dôvodne o ňom predpokladali (čo sa napokon i potvrdilo), že je na predmetnom teritóriu dilerom drog. Za týchto nesporne zistených okolností boli nasadené potom inštitúty zabezpečovania informácii uvedené v § 113 - § 118 V. Hlave, I. časti Trestného zákona. V tejto súvislosti, v zhode s okresným súdom ani krajský súd nezistil nesprávnosť vykonávania úkonov orgánmi prípravného konania, pričom správne okresný súd zistil, že za kľúčovú odlišnosť skrytej reakcie polície od policajnej provokácie sa považuje skutočnosť, že polícia neiniciuje, t.j. nevytvára u kontrolovanej osoby vôľu spáchať trestný čin, ale vytvára pre spáchanie trestného činu podmienky.

... V predmetnej veci však možno konštatovať, že orgány činné v prípravnom konaní v tomto posudzovanom prípade za účelom zistenia skutočností dôležitých pre trestné konanie, odhalenie páchatel'a trestného činu a zabezpečenia dôkazov o jeho trestno-právne postihnutel'nom konaní vytvorili podmienky, ktoré boli v danej situácii obvyklé, pričom tieto nastali až potom, čo si obžalovaný preukázateľne osvojil úmysel trestný čin spáchať a preukázateľne spravil kroky k jeho spáchaniu.

Je tu podozrenie, že obžalovaný predmetnú trestnú činnosť vykonával aj pred dobou, ktorá je uvedená ako začiatok protiprávneho konania obžalovaného v predmetnej veci.

Z týchto dôvodov preto krajský súd ako to bolo uvedené vyššie v plnom rozsahu si osvojil závery okresného súdu vo vzťahu k vine obžalovaného, pričom v podrobnostiach poukazuje na výstižné a precízne odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia, bez potreby jeho ďalšieho doplnenia.»

Napriek v časti II.1 tohto uznesenia konštatovanému nedostatku právomoci na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa v časti namietaného porušenia jeho v sťažnosti označených základných práv napadnutým rozsudkom okresného súdu (ako aj postupom,

ktorý jeho vydaniu predchádzal), ústavný súd v súlade s materiálnym prístupom k ochrane ústavnosti vzal pri posudzovaní namietaného porušenia práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu (a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal) do úvahy aj obsah napadnutého rozsudku okresného súdu, keďže napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu a napadnuté rozhodnutie krajského súdu o uplatnenom opravnom prostriedku (odvolaní, pozn.) tvoria z hľadiska predmetu požadovanej ústavnej ochrany jeden celok (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

Okresný súd v relevantnej časti napadnutého rozsudku (v kontexte sťažovateľom uplatnených námietok) uviedol:

„Súd sa... nestotožnil s tvrdením obhajoby, že v uvedenom prípade sa jednalo o policajnú provokáciu, pretože zo samotného výsluchu agenta vyplýva, ale aj z výpovede obžalovaného, že tento sa predtým s obžalovaným nestretol, a preto ani nemohol podnecovať, alebo navádzať obžalovaného na spáchanie trestného činu. Súd v tejto súvislosti poukazuje na samotné prepisy hovorov, z ktorých je zrejmé, že obžalovaný páchal predmetnú drogovú trestnú činnosť dlhší čas a to po dobu 24 mesiacov, na základe čoho je zrejmé, že v uvedenom prípade sa nejednalo o náhodný odpredaj drogy na základe nejakej jednorázovej provokácie alebo podnecovania, ale jednalo sa o dlhodobú trestnú činnosť, ktorú vykonával obžalovaný pravidelne, pripomínajúc podnikanie predajom drog a týmto spôsobom si zabezpečoval finančné prostriedky, ktoré následne vkladal v určitých časových intervaloch na svoje finančné účty, ako to vyplýva z výpisov z týchto účtov. Pokiaľ obhajoba poukazuje na správanie iných osôb, spolupracujúcich údajne s PZ, súd k tomu uvádza, že žiadnymi dôkazmi nebolo preukázané, aby došlo k podnecovaniu, alebo navádzaniu obžalovaného na takúto trestnú činnosť zo strany polície a súd nemôže pri hodnotení dôkazov vychádzať z nepodložených dohadov a navyše k tomu uvádza, že ak by došlo ku stretnutiu agenta PZ s obžalovaným na základe iniciatívy nejakej osoby, táto skutočnosť ešte neznamená, že táto osoba (svedok [REDACTED]) navádzala obžalovaného na trestnú činnosť. Ak sa agent chcel stretnúť s obžalovaným na základe dôkazov, že tento predáva drogy, tak je len samozrejmé, že sa nejakým spôsobom musel k obžalovanému aj dostať, stretnúť sa s ním, avšak, ak mu niekto, (hoci by to bol v teoretickej rovine aj napr. svedok [REDACTED]) stretnutie s obžalovaným dohodol, to neznamená, že obžalovaný sa musel

stretnúť s agentom, že musel predat' drogu agentovi PZ, keďže obžalovaný mohol odmietnuť stretnutie, resp. mohol odísť zo stretnutia. Skutočnosť, že sa obžalovaný zúčastnil takéhoto stretnutia s agentom a bez nejakého podnecovania alebo navádzania sa sám agenta spýtal, či chce kúpiť tovar a koľko tovaru, len potvrdzuje tú skutočnosť, že v uvedenom prípade ku žiadnemu navádzaniu, či podnecovaniu obžalovaného na páchanie trestnej činnosti nedošlo a že u obžalovaného sa nejednalo o prvé, alebo druhé stretnutie za účelom predaja drog, ale že obžalovaný vykonával túto drogovú trestnú činnosť bežne a po dlhší čas, akoby na profesionálnej úrovni a týmto spôsobom si zabezpečoval prostriedky na svoje živobytie.

V tejto súvislosti súd v nadväznosti na už predtým vydané rozhodnutie považuje za potrebné uviesť, že je potrebné rozlišovať medzi policajnou provokáciou a skrytou aktivitou polície, keď policajnou provokáciou je zámerné, aktívne a cielené navádzanie na spáchanie trestnej činnosti obžalovaného, ktorý by bez takéhoto navádzania nespáchal trestný čin, pričom za kľúčovú odlišnosť skrytej aktivity polície od policajnej provokácie sa považuje skutočnosť, že polícia vytvára len vhodné podmienky pre spáchanie trestného činu. Ak v uvedenej veci bol na základe dôkazov o obchodovaní obžalovaného s drogami vydaný príkaz na použitie agenta a bol realizovaný predstieraný prevod ohľadne kúpy drog od obvineného a následne agent bez akéhokoľvek navádzania, či provokácie obžalovaného od tohto kúpil drogy, v žiadnom prípade sa nemôže jednať o policajnú provokáciu, ale len o zákonne vykonaný dôkaz, ktorý spolu s ďalšími už spomenutými vykonanými dôkazmi tvorí ucelenú reťaz, navzájom na seba nadväzujúcich dôkazov, jednoznačne usvedčujúcich obžalovaného zo spáchania obzvlášť závažného drogového zločinu. V uvedenom prípade je potrebné uviesť, že polícia svojím zákonným postupom len zamedzila pokračovaniu ďalšej rozsiahlej drogovej trestnej činnosti zo strany obžalovaného a v rámci jej konania nebolo preukázané, aby zo strany agenta bol uplatnený taký vplyv, aby podnietil týmto svojím konaním obžalovaného na spáchanie trestného činu, ktorého by sa inak nedopustil. Naopak, polícia formou agenta uplatnila len taký vplyv v rámci svojich zákonných možností, aby bola trestná činnosť obžalovaného vykonávaná pravidelne a dlhodobo odhalená a aby nemohol obžalovaný ďalej obchodovať s drogami a tieto predávať iným osobám.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd vyhodnotil obranu obžalovaného, vrátane tvrdenia, že mal byť nahovorený na trestný čin svedkom [REDAKOVANÉ] za účelovú, v snahe vyhnúť sa spravodlivému odsúdeniu.“

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti, ako aj k nej priloženej dokumentácie dospel k záveru, že z hľadiska sťažovateľom uplatnených výhrad napadnutý rozsudok krajského súdu nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti, svojvôle alebo arbitrárnosti. Vychádzajúc predovšetkým z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ako aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorým z hľadiska predmetu požadovanej ústavnej ochrany tvoria jeden celok, ústavný súd konštatuje, že označené rozhodnutia všeobecných súdov v sťažovateľovej veci obsahujú z ústavného hľadiska akceptovateľné objasnenie všetkých relevantných skutočností odôvodňujúcich ich právny záver o preukázaní viny sťažovateľa zo spáchania konkrétneho trestného činu.

Vo vzťahu ku kľúčovej výhrade sťažovateľa, že bol na páchanie trestnej činnosti navedený agentom polície, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že prvostupňový súd, ako aj odvolací súd v tejto súvislosti primeraným spôsobom poukázali na rozdiel medzi neprípustnou policajnou provokáciou a akceptovateľnou tzv. skrytou aktivitou polície. Svoje závery, že v prípade sťažovateľa nešlo o neprípustnú provokáciu zo strany polície pritom logickým, zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom odôvodnili. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že uvedené rozlišovacie kritérium v rámci preskúmania postupu polície pri využití inštitútu agenta (v kontexte požiadavky na dodržiavanie základných práv obvineného v trestnom konaní) vo svojej judikatúre stabilne akceptuje (napr. II. ÚS 653/2013, III. ÚS 61/2016, III. ÚS 267/2016). V posudzovanej veci pritom ústavný súd v kontexte sťažovateľom vznesených námietok nevzhladol také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť ústavnú akceptovateľnosť záverov vyvoditeľných z napadnutých rozsudkov krajského súdu a okresného súdu o zákonnom postupe orgánov polície pri objasňovaní trestného činu, zo spáchania ktorého bol sťažovateľ uznaný za vinného.

Vo vzťahu k výhrade sťažovateľa, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal s tým, že okresný súd v prvostupňovom konaní bez odôvodnenia nevyhovel

jeho návrhom na doplnenie dokazovania, ústavný súd uvádza, že z obsahu odvolania sťažovateľa proti napadnutému rozsudku okresného súdu (ktoré si ústavný súd vyžiadal od okresného súdu pri príprave predbežného prerokovania sťažnosti, pozn.) nevyplýva, že by v ňom namietal odmietnutie jeho konkrétneho návrhu na vykonanie dôkazu okresným súdom. Celkovú nespokojnosť sťažovateľa s mierou objasnenia skutkového stavu v jeho veci pritom za takú námietku nemožno považovať. Krajský súd sa teda s jeho výhradou, ktorú v odvolaní proti rozsudku okresného súdu neuviedol, logicky ani nemohol zaoberať. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína svoj ustálený právny názor, podľa ktorého z princípu subsidiarity vo vzťahu ústavného súdu ku všeobecným súdom v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde tiež vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd, vrátane argumentácie s tým spojenej, uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá vzhľadom na princíp subsidiarity jeho právomoci oprávnenie (m. m. III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, II. ÚS 67/2013, II. ÚS 342/2016), a preto ju musí odmietnuť ako neprípustnú.

Vychádzajúc z uvedených skutočností a konštatujúc, že medzi výhradami sťažovateľa uplatnenými v jeho sťažnosti podanej ústavnému súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu (ako aj postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal) neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne vysloviť porušenie sťažovateľom označených základných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu (a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal), čo zakladá dôvod na odmietnutie tejto sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej. Zároveň ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu namieta (aj) skutočnosti, ktoré mohol a mal uplatniť už v odvolaní proti napadnutému rozsudku okresného súdu a neurobil tak, čo zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti sťažnosti ako neprípustnej (podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, ako aj z dôvodu neprípustnosti.

II.2.2 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ako aj postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti tiež namieta porušenie svojich v sťažnosti označených základných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu (ako aj postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal), a to na základe argumentácie v zásade totožnej s tou, ktorú uplatnil vo svojom dovolaní proti napadnutému rozsudku krajského súdu, pričom najvyšší súd podľa sťažovateľa „*nerefletoval na (jeho) dovolacie námietky... v celku*“.

Dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku, pričom ho odôvodnil samostatnými podaniami prostredníctvom obhajkyne [REDACTED], ako aj prostredníctvom obhajcu [REDACTED].

Podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak

- zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu [písm. c)],
- rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom [písm. g)],
- rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť [písm. i)].

Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania vecí, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Najvyšší súd v časti napadnutého uznesenia opisujúcej dovolanie sťažovateľa okrem iného uviedol:

«Obvinený [REDAKOVANÉ] podal dovolanie proti rozsudkom okresného i krajského súdu z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/, g/, i/ Tr. por. Uviedol, že obe rozhodnutia sú založené na nezákonných dôkazoch a došlo aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu skutku. V jeho prípade išlo o policajnú provokáciu - skrytú aktivitu prostredníctvom tretej civilnej osoby [REDAKOVANÉ], ktorý bol prítomný na stretnutiach s agentom s cieľom, aby bol trestný čin spáchaný a rozšírený jeho rozsah... V tej súvislosti pripomenul aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej „ESLP“) z 9. júna 1998 vo veci Teixeira de Castro proti Portugalsku... Poukázal tiež na rozpor medzi jeho výpoveďou v postavení obvineného a agenta PZ ku skutku z 9. januára 2012, ku ktorému iné dôkazy neboli vykonané a ku skutku z 19. januára 2012 bol vykonaný zvukový záznam z priestorov motorového vozidla, v ktorom došlo k stretnutiu medzi obvineným, agentom PZ a [REDAKOVANÉ]. V nadväznosti na to argumentoval, že okresný súd sa nezaoberal tým, ako sa mal obvinený dozvedieť, že má prísť na určité miesto na stretnutie s agentom a tomu doniesť drogy. Osoby, ktorým mal predávať drogy odmietli na hlavnom pojednávaní vypovedať a súd ich svedecké výpovede prečítal, tým bola porušená zásada ústnosti a bezprostrednosti. Bola porušená kontradiktórnosť súdneho konania. Odposluchy telekomunikačnej prevádzky neboli úplné, chýbal odposluch z 9. januára 2012 a časti odposluchu z 19. januára 2012. Odposluchy boli vykonané k inému skutku, než mu bolo vznesené obvinenie. Namietal tiež vyčíslenie hodnoty drogy... Súd oboch stupňov sa nezaoberali spôsobom vyšetrovania v prípravnom konaní, kde došlo k nezákonnému postupu, keď pre čiastkové skutky z 9. januára a 19. januára 2012 nebolo začaté trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 Tr. por. ... Orgánom činným v trestnom konaní vytkol, že boli vykonané dve oboznámenia sa so spisovým materiálom 28. júna 2012, kedy vyšetrovateľ spracoval návrh na dohodu o vine a treste a po vypočutí agenta bol tento úkon 21. novembra 2012 vykonaný opäť.»

Odmietnutie dovolania sťažovateľa odôvodnil najvyšší súd v napadnutom uznesení najmä takto:

„Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti právoplatnému rozsudku krajského súdu podal obvinený prostredníctvom ustanoveného obhajcu v zákonnej lehote. Dôvody dovolania sa však týkajú skutkových zistení, na ktoré poukazoval v konaniach pred prvostupňovým i druhostupňovým súdom, hoci dovolateľ poukazuje na dovolacie dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/, g/, i/ Tr. por.

... Z ustálenej judikatúry najvyššieho súdu vyplýva, že obsah konkrétne uplatnených dovolacích námietok musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacích dôvodov podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, hoci v skutočnosti obsahuje argumenty mimo takto uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné v zmysle § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

... Zo spisu je zrejmé, že obvinený po celú dobu trestného konania mal obhajcu, ktorý sa aktívne zúčastňoval úkonov tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdmi. Obvinený v tomto smere v dovolaní nevzniesol námietky, aj keď uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., ako sa toho domáhal obvinený.

Vykonané a vyhodnotené dôkazy nepreukázali provokačné konanie agenta, čo konštatoval okresný a krajský súd. Dovolací súd sa s týmto záverom stotožnil. Dovolacia námietka obvineného aj v tomto smere je neopodstatnená.

Z výsluchu agenta, zo záznamov z priestorového odposluchu a prepisov telefonických odposluchov nepochybne vyplýva, že agent obvineného nenavádzal na predaj pervitínu. Naopak, obvinený po informácii, že kamarát [REDAKOVANÉ] má záujem o kúpu tejto drogy, 9. januára 2012 prišiel na vopred dohodnuté miesto aj s drogou, kde agentovi predal 3,79 g metamfetamínu s obsahom účinnej látky 74,5 % za sumu 500,-Eur s tým, že je to dobrá kvalita a určite bude spokojný. Spolu sa bavili aj o cene v prípade ďalšej kúpi tovaru, načo obvinený agentovi povedal, že jemu sa to vyplatí len vtedy, ak vezme viac ako 30 dávok. Agent mu na to povedal, že ak všetko bude v poriadku, tak sa mu ozve. Rovnako obvinený konal aj 19. januára 2012, kedy po telefonáte s [REDAKOVANÉ] sa dostavil na vopred dohodnuté

miesto a agentovi celkovo predal 43,61 g... metamfetamínu za 4 000 Eur. Obvinený vo výpovedi z 19. decembra 2012 (č. l. 341-344) potvrdil predaj týchto drog agentovi za vyššie uvedeníých okolností. Navyše vypovedal aj to, že on s [REDACTED] sa o zisk z predaja drogy v prvom prípade podelili. V druhom prípade to už pre zákrok polície nestihli. Domová prehliadka preukázala, že obvinený sa predajom metamfetamínu zaoberal. Tieto zákonne získané, vykonané a vyhodnotené dôkazy nepreukazovali provokačné konanie a správanie sa agenta. Obvinený s obhajcom súhlasili s čítaním zákonne získanej výpovede agenta z prípravného konania na hlavnom pojednávaní 5. septembra 2013. Svedok [REDACTED] v prípravnom konaní 19. januára 2012 a na hlavnom pojednávaní 16. decembra 2013 odmietol vypovedať, čo bolo jeho právom.

Nepochybne z týchto dôkazov vyplýva, že obvinený nebol agentom navádzaný na predaj drogy, ale iba využil aktivity obvineného, ktorý nemusel v predaji drogy pokračovať. Naopak iniciatíva vychádzala od obvineného, pretože tento drogy prechovával a predával už aj pred stretnutím sa s agentom. Obvinený v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie ESELP z 9. júna 1998 vo veci Teixeira de Castro proti Portugalsku, ktorý ale posudzoval provokáciu agentov voči občanovi, ktorý sa drogami nezaoberal, tento prípad preto nie je možné aplikovať na prerokovanú vec.

... Pokiaľ ide o odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky, použitie agenta, sledovanie obvineného, a vyhotovenie obrazových, zvukových a obrazovo-zvukových záznamov, tieto informačno-technické prostriedky boli zákonne použité na základe príkazov sudcu (okrem pochybenia, na ktoré správne poukázal už okresný súd, ktorý z toho dôvodu k odpočúvaniu a záznamom získaných na základe príkazu sudcu Okresného súdu Košice I z 13. januára 2012, týkajúce sa [REDACTED], neprihliadal) vydané v súlade so zákonom, s ktorými boli procesné strany zákonným spôsobom oboznámené na hlavnom pojednávaní. Obvinený tento postup nenamietal. Toto odpočúvanie pokrývalo predaj drogy obvineným a to nielen jednotlivým klientom v mesiaci december 2011, ale aj agentovi 19. januára 2012. Priestorové odpočúvanie 9. januára 2012 ohľadne predaja drogy agentovi nebolo vykonané. Obvinený sa domáhal aj ďalších odposluchov, čo však nebolo potrebné, lebo jeho trestná činnosť bola dostatočne objasnená vykonanými dôkazmi.

Svedkovia [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

[REDACTED], [REDACTED], ale aj ďalší svedkovia - kupci drogy pre individuálnu potrebu na

hlavnom pojednávaní odmietli vypovedať a preto ich výpovede z prípravného konania (na niektorých z nich sa zúčastnil obhajca, ktorý bol o ich vykonaní vyrozumiený) boli v súlade so zákonom prečítané. Týmto postupom nedošlo k porušeniu zásad ústnosti a bezprostrednosti, resp. kontradiktórnosti...

Dovolací súd poukazuje na to, že ak výpoveď svedka [REDACTED] vychádzala z nezákonného odposluchu zo 14. januára 2012, súd k nej nemal prihliadať a zo skutku malo byť meno tohto užívateľa vypustené. Uvedené pochybenie však nemá vplyv na právnu kvalifikáciu.

Skutky boli posúdené ako jeden pokračovací trestný čin, ako to vyplýva zo skutkovej vety prvostupňového súdu. Postupným dokazovaním sa zistili skutočnosti, ktoré odôvodňovali doplnenie a úpravu týchto skutkov bez toho, aby bola dotknutá ich totožnosť. Dovolacie tvrdenie obvineného, že pre niektoré skutky nebolo začaté trestné stíhanie a ani nebolo vznesené obvinenie, nie je preto dôvodné, na čo správne poukázal už prvostupňový súd.

... v skutkovej vete výrokovej časti napadnutého rozsudku okresného súdu je nesprávne uvedené minimálne množstvo obvykle jednorazových dávok, čo obvinený v dovolaní priamo nenapadol. Správne v čiastkovom skutku z 19. januára 2012 malo byť uvedené pri droge o hmotnosti 14,27 g počet dávok minimálne 276, o hmotnosti 14,79 g počet dávok minimálne 297 a o hmotnosti 7,76 g počet dávok minimálne 156. Tento postup je v súlade so zásadou v pochybnostiach v prospech obvineného, čo okresný a ani krajský súd nerešpektovali, nakoľko rozsah činu posudzovali pri celom rozpätí dávok i ich hodnoty, namiesto toho, aby uviedli najnižšiu hodnotu a najnižší počet dávok. Uvedené, ako bude na to poukázané nižšie, však nemá zásadný vplyv na postavenie obvineného a preto ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nie je prítomný.

... prvostupňový súd pri ustálení skutkovej vety (čiastkových útokov) prehliadol, že obvyklá jednorazová dávka je znakom skutkovej podstaty iba u trestného činu podľa § 171 Tr. zák. Výkladové pravidlo pre toto ustanovenie je v § 135 Tr. zák. Na základe toho bolo potrebné hodnotu drogy vypočítať podľa ceny za gram na čiernom trhu v regióne a dobe, kde k predaju drogy došlo. Výšku ceny za takúto drogu je potrebné vždy stanoviť v súlade s ustanovením § 126 ods. 1 veta prvá Tr. zák., s prihliadnutím na správy Národného monitorovacieho centra pre drogy za príslušný rok, v danom prípade za roky

2011 - 2012. Metodika používaná KEÚ PZ má svoje opodstatnenie pri posudzovaní činu kvalifikovaného podľa § 171 Tr. zák...

Uvedené pochybenie pri uplatnenom dovolacom dôvode podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného v zmysle § 371 ods. 5 Tr. por. “

Vo vzťahu k namietanému porušeniu v sťažnosti označených základných práv sťažovateľa napadnutým uznesením najvyššieho súdu ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok v rámci trestného konania je spôsobilé privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, keď je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu nižšieho stupňa. Z tohto hľadiska ústavný súd vo svojej judikatúre dlhodobo v plnom rozsahu akceptuje, že najvyšší súd ako súd dovolací nie je už z dôvodu zákonného vymedzenia dovolacích dôvodov (§ 371 Trestného poriadku) predurčený na úplný prieskum rozsudkov nižších súdov činných v rámci trestného konania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, neustanovil by katalóg dovolacích dôvodov. Už samotné chápanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku preto ospravedlňuje reštriktívny prístup najvyššieho súdu k dovolacím dôvodom (napr. IV. ÚS 294/2010).

V posudzovanej veci najvyšší súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu (ako aj jemu predchádzajúci napadnutý rozsudok okresného súdu) v rozsahu uplatnených dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku a dospel k záveru, že označené dovolacie dôvody v okolnostiach posudzovanej veci neboli naplnené. Konštatovaniu o odmietnutí dovolania predchádzal ústavne súladný výklad právnej úpravy podmienok dovolacieho konania [najmä sťažovateľom uplatnených dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku], pričom samotný záver o nenaplnení uplatnených dovolacích dôvodov najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu ústavne konformným spôsobom odôvodnil a primeraným spôsobom reagoval na všetky kľúčové námietky sťažovateľa uplatnené v jeho dovolaní. Najvyšší súd sa v napadnutom uznesení opätovne vyjadril aj k výhradám sťažovateľa, ktoré už uplatňoval v predchádzajúcich štádiách trestného konania, vrátane jeho kľúčovej námietky týkajúcej sa (ním tvrdenej) tzv. policajnej provokácie. Najvyšší súd rozhodnutia súdov nižšieho stupňa aj v tomto smere

považoval za zákonné a vecne správne, pričom ich závery doplnil o vlastnú argumentáciu, ktorá v okolnostiach posudzovanej veci podľa názoru ústavného súdu nevykazuje znaky popretia zmyslu a účelu vo veci aplikovaných právnych noriem.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou tiež poukazuje na skutočnosť, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého porušenie sťažovateľ primárne namieta, nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy strany trestného konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne konformný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. Ak to tak je, ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí všeobecných súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (m. m. napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, resp. postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, nevykazujú z ústavného hľadiska také relevantné nedostatky, ktoré by po prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia v sťažnosti označených základných práv sťažovateľa. Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2018